

Život a pocity nekriminálních pedofilů - výsledky prvního kvantitativního výzkumu mezi pedofily z české a slovenské internetové komunity

Autoři: Mgr. Karel Žák, PhDr. Mgr. Jitka Reissmannová, Ph.D.

V rámci tvorby diplomové práce Život a pocity nekriminálních pedofilů [1], která se zaměřovala především na ty pedofily, kteří děti nezneužívají, byli vyzváni dobrovolníci z řad pedofilů v rámci české a slovenské internetové komunity k vyplnění anonymního internetového dotazníku, který byl agitován na českém GL a BL fóru (v dubnu tohoto roku byla tato fóra, běžící na bezplatném hostingu, provozovatelem hostingových služeb zrušena), na webové stránce www.pedo.cz a na stránkách Českolovenské pedofilní komunity www.pedofilie-info.cz a přilehlém fóru [2].

Dotazník vyplnilo celkem 36 respondentů, z toho bylo 17 heterosexuálních pedofilů, 17 homosexuálních pedofilů, 2 pedofilové se označili jako bisexuální. V dřívějších výzkumech podobného charakteru přitom výrazně převažovala skupina homosexuálních pedofilů - ve studii Wilsona a Coxe [3] je uvedeno 71% homosexuálních, 12% heterosexuálních a 17% bisexuálních pedofilů, v Lipské studii, kterou provedl Vogt [4], je uvedeno 84,7% homosexuálních, 9,7% heterosexuálních a 5,6% bisexuálních pedofilů.

Dále uvádím přehled některých zjištěných charakteristik souboru respondentů:

Průměrný věk

Průměrný věk všech respondentů byl 26,7 let, nejmladšímu bylo 17 let, nejstaršímu 47 let.

Rodinný stav

92% respondentů je svobodných, 2 respondenti byli ženatí, 1 respondent rozvedený.

Pracovní stav

39% studenti, 42% pracující, 19% nezaměstnaní

Náboženství

47% ateisté, 53% věřící (17% katolíci, 8% protestanti, 17% obecně křesťanství bez příslušnosti k církvi, 11% uvedlo jiný druh víry)

Abúzus tabáku, alkoholu a drog

Cigarety - 72% nekuřáci, 28% kuřáci

Alkohol - 14% abstinenti, 36% konzumenti, 44% se občas opije, 6% pije alkohol ve velké míře

„Lehké drogy“ (marihuana) - 66% nikdy, 28% příležitostně, 6% často

Práce s dětmi

56% respondentů pracuje nebo někdy v minulosti pracovalo s dětmi, 44% nikdy s dětmi nepracovalo.

Pohlavní život

Průměrný věk prvního pohlavního styku respondentů byl 22,5 let, průměrný věk partnera/partnerky při prvním pohlavním styku byl 20,6 let.

Využití sexuologické pomoci

11% sexuologa navštěvuje, 25% v minulosti navštěvovalo, 64% nikdy nenavštívilo

6% bere medikamenty na utlumení sexuality, 8% tyto léky bralo v minulosti, 86% respondentů léky na utlumení sexuality nikdy nebralo

Další vybrané charakteristiky vč. rozdělení na homosexuální a heterosexuální pedofily:

spodní věk přitažlivosti	4,8 let	5,9 let
horní věk přitažlivosti	12,2 let	13,4 let
věk při zamilování	20,1 let	21 let
věk dětí při zamilování	7,9 let	9,8 let
nejčastější délka zamilování	3 roky	2 roky
touha počkat na dítě, než dospěje	82%	41%
touha vyznat dítěti lásku	35%	53%
přitažlivost dospělých osob	65%	53%
zamilovali se do dospělé osoby	47%	35%
vztah s dospělou osobou	29%	24%
neměli pohlavní styk	47%	47%

Všechny další zjištěné charakteristiky souboru respondentů i s podrobným komentářem a autentickým výpisem odpovědí respondentů, jejich pocitů, prožívání jejich života apod. jsou dostupné v diplomové práci *Život a pocity nekriminálních pedofilů* [1], která je dostupná v Archivu závěrečných prací studentů Masarykovy univerzity na adrese is.muni.cz.

Vybrané problémové okruhy

PROBLÉMOVÝ OKRUH č. 1: Nedostatečná preventivní práce s mladými pedofily, nedostupnost informací a negativní náhled veřejnosti na pedofilii přispívá ke špatnému psychickému stavu mladých jedinců, kteří zjišťují zaměření své sexuální orientace směrem k dětem, což může mít za následek kromě zvýšeného rizika sebevraždy i zvýšení rizika pohlavního zneužívání dětí z jejich strany. Z dotazníku totiž mimo jiné vyplývá:

Respondenti uváděli svůj věk, kdy zaznamenali **první indicie, že by mohlo být „něco jinak“**, v rozmezí 7 až 18 let, **nejčastěji 13 let**. To potvrzuje naše předchozí domněnky, že člověk si všimne prvních projevů odlišné sexuální orientace nejčastěji na začátku puberty.

Respondenti sami sobě přiznali odlišnou sexuální orientaci ve věku v rozmezí 12 až 36 let, **průměrně i nejčastěji v 17 letech**.

Celkem 6 (17%) respondentů starších 15 let mělo sexuální kontakt s osobou pod 15 let (uveden je věk respondenta a věk dítěte v době sexuálního kontaktu, jednotliví respondenti jsou odděleni středníkem): 17-10, 17-14; 16-8; 20-7, 20-8; 18-10; 15-12; 19-7. Jednalo se o 3 případy masturbace dítěte a 3 případy orálního uspokojování dítěte. 3 respondenti byli trestně stíháni, 3 zůstali bez trestního stíhání. **Průměrný věk respondentů při deliktu byl 18 let!**

Připomeňme, že pedofilové obvykle narážejí při rozpoznávání svého sexuálního zaměření na několik zcela základních problémů, které jim mohou zpracování a vyrovnávání se se skutečností, že je jejich sexualita zaměřena na děti, velmi komplikovat.

Patří sem například negativní náhled společnosti na pedofily a pedofilii, který vychází z předsudečného opovrhování pedofily jako skupinou lidí, kteří zneužívají děti - toto neinformovanou veřejností stotožnění pojmu pedofilie s pohlavním zneužíváním dětí je tak silné, že i když mladý člověk podvědomně cítí, že se mu líbí / že jej přitahují děti, neztotožní svoje citění s pojmem pedofilie, protože dětem ubližovat nechce, naopak většinou cítí velkou krásu, když nějaké dítě vidí, a tudíž si nepřizná, že by mohl být pedofil. Pedofilům může proto zjištění odlišné sexuální orientace způsobit značné těžkosti. V dotazníku uvedlo celkem 83% respondentů, že v minulosti zažilo (64%) nebo v současnosti zažívá (19%) období depresí či sklonů k sebevraždě, jen 17% respondentů takové období neuvádí. Tato skutečnost se dá považovat za významný rizikový faktor, který může kromě možných sebevražedných sklonů mít za následek i spáchání deliktu. Z hlediska možného spáchání deliktu ze strany pedofilů považují za obecně nejrizikovější faktor nepříznivý duševní stav pedofila - jedinec s nedostatkem empatie, sebeovládání, sounáležitosti se společností, s nedostatkem dobré vůle a úcty k ostatním, zejména dětem, s manipulativní povahou, nedostatkem sebereflexe a vnímání společenských poměrů či signálů z okolí, dále jedinec, který neví, že jeho erotické preference směřují k dětem, ale také především jedinec, který nemá co ztratit - který nemá žádné přátele, smysl života, a který cítí odsouzení za svoje erotické citění, aniž by předtím někdy dětem ublížil, je dle mého názoru svému okolí a především dětem opravdu nebezpečný [5].

Jeden příklad za všechny poskytl článek v časopisu Reflex [6], který kromě jiného popisoval osudy některých odsouzených deviantů, kterým byla nařízena ústavní léčba. Radek, jeden z hospitalizovaných pedofilů v havlíčkobrodské léčebně, popisoval, jak „celý život cítil, že se mu líbí malé holky, ale nepřisuzoval to deviáci.“ Ve 28 letech se dostal do situace, kdy zneužil dítě. Že je pedofil, si připustil až v léčebně: „Já se té diagnóze strašně bránil, protože jsem měl představu, že to znamená znásilňování a zabíjení dětí, což je pro mne to nejhorší na světě.“

Z výše uvedených faktů vyvstává následující základní problémový okruh: **Nedostatečná preventivní práce s mladými pedofily, nedostupnost informací a negativní náhled veřejnosti na pedofilii může mladým lidem, kteří zjišťují, že je jejich sexualita zaměřena směrem k dětem, způsobit řadu naprosto zbytečných komplikací a co je zásadní - může přispět k tomu, že tento člověk zneužije dítě.** Jako jedno z možných řešení, jak takové situaci předejít, vidíme nejen v osvětě veřejnosti, ale také v poskytnutí objektivních informací o parafilii již lidem v pubertě, a to zařazením stručných informací o pedofilii (či obecně o sexuálních deviacích) do sexuální výchovy; 97% respondentů našeho dotazníku je pro **povinné zařazení informací o pedofilii do sexuální výchovy na 2. stupeň ZŠ.** Připomeňme, že první indicie odlišné sexuální orientace uváděli respondenti průměrně ve 13 letech, přiznání si odlišné sexuální orientace uvádějí v 17 letech a ti, kteří uvedli spáchání deliktu, spáchali delikt průměrně v 18 letech, tedy v době, kdy svou sexuální orientaci teprve odhalovali. **Zařazení objektivních informací o pedofilii do sexuální výchovy na 2. stupni ZŠ proto považujeme za velmi potřebné a domníváme se, že by se tak mohlo mnohým deliktům ze strany „mladých“ a se svou sexualitou „nevyrovnaných“ pedofilů předejít.**

PROBLÉMOVÝ OKRUH č. 2: Neexistuje literatura, která by pedofilům sdělila, co je ve vztahu k dětem dobré nebo špatné a proč.

72% respondentů našeho dotazníku uvedlo, že vnímá nedostatek odborné literatury pro pedofily. Dobrým důvodem, proč by měla nějaká literatura pro pedofily existovat, je i fakt, že 22% respondentů uvedlo, že ze strany dítěte dobrovolný a dítětem chtěný sexuální kontakt NEMŮŽE tomuto dítěti ublížit. Myslíme si proto, že by pedofilové měli mít k dispozici nějaký edukační materiál, který jim kromě obecných informací mimo jiné také zdůvodní, na co by si ve vztahu k dětem měli dát pozor, čeho by

se měli vyvarovat, co je ve vztahu k dětem dobré a co špatné, jak by se měli k dětem v některých obecných situacích chovat, a také čím vším mohou dítěti ublížit, vč. skutečnosti, že i dobrovolný a dítětem chtěný sexuální kontakt může dítěti ublížit. Jako jedno z možných řešení vidíme přímou edukaci pedofilů jednak prostřednictvím „příručky pro pedofily“, ale také prostřednictvím internetových komunit pedofilů, které jsou proti jakýmkoliv sexuálním kontaktům s dětmi - příkladem takové internetové komunity je např. Československá pedofilní komunita [2].

PROBLÉMOVÝ OKRUH č. 3: Pedofilové se bojí vyhledávat odbornou pomoc.

Tento problémový okruh úzce souvisí s problémovým okruhem č. 1. Aby se pedofilové nebáli vyhledávat odbornou pomoc, nesměli by mít pocit, že když se někomu se svou odlišnou sexuální orientací svěří, tak okamžitě je bude daný jedinec považovat za dětem nebezpečnější a z tohoto titulu bude požadovat, aby se jakémukoliv sociálnímu kontaktu s dětmi vyhybali. Pokud se nikomu nesvěří, tak jim toto nehrozí.

V dotazníku 77% respondentů uvedlo, že by uvítali anonymní internetovou poradnu, 54% respondentů vyjádřilo, že by uvítali individuální poradenství ve specializovaném poradenském centru (kamenná pobočka), kde by dle názoru 81% respondentů vedle odborníka sexuologa nebo psychologa, kteří by k pedofilům přistupovali bez předsudků, měl ideálně také působit z důvodu lepšího vcítění se do problémů klientů stejně zaměřený odborně proškolený pedofil.

Anonymní internetová poradna, která se specializuje na pedofilii, funguje od listopadu 2011 na stránkách Československé pedofilní komunity www.pedofilie-info.cz [2], další formy pomoci jsou zatím spíše hudbou budoucnosti, nicméně spolupráce s některými sexuology je již nyní na velmi dobré úrovni.

Jak již bývá v mých sděleních zvykem, přidávám autentické sdělení pedofilního muže, tentokrát se jedná o Kubu [7], jednoho z respondentů dotazníku, který byl za zneužívání dětí odsouzen a v současné době prochází soudně nařízenou ústavní léčbou:

„Dobrý den, předstupuji před Vás jako pedofil, který ve dvaceti letech selhal a začal pohlavně zneužívat své dvě malé sestřenice. Dopouštěl jsem se toho po čtyři roky, než jsem tohoto jednání sám zanechal z důvodů, o kterých budu ještě mluvit. Na můj zločin se přišlo až později, odseděl jsem si deset měsíců ve vězení a nyní podstupuji sexuologickou léčbu v Bohnicích.

Dovolte mi, abych nejprve stručně nastínil, v jakém jsem byl stavu, když k onomu zneužívání došlo. Bez nadsázky mohu říct, že jsem se sám v sobě nevyznal, nedokázal jsem se plně včlenit do kolektivu vrstevníků, trpěl jsem depresemi a přemýšlel nad sebevraždou. Příčinou bylo právě mé tápaní v otázce vlastní sexuální orientace. Možnost pedofilního zaměření jsem si vůbec nepřipouštěl, protože jsem se nemohl ztotožnit s obrazem pedofilů, jak jej obvykle vykreslují hromadné sdělovací prostředky.

S odstupem času si myslím, že by mi v oné době mohla výrazně pomoci jakákoliv brožurka, televizní pořad či sexuální výchova na škole, kde bych se dozvěděl základní informace o pedofilii, které by mě donutily nad sebou přemýšlet a navedly mě k porozumění vlastnímu zaměření či vyhledání odborné pomoci. Na nic takového jsem však bohužel po celé období svého dospívání nenarazil.

K prvním relevantním informacím o pedofilii jsem se tak dostal, až když už bylo pozdě. V té době jsem již obě dívky zneužíval. Když jedna z nich začala odmítat, bylo to pro mě konečně impulsem, abych nad svým jednáním začal přemýšlet a hledat po internetu informace o zneužívání dětí a později i o pedofilii.

Pravý zlom u mě však nastal až v momentě, kdy jsem narazil na osobní webové stránky několika pedofilů. Četl jsem o tom, jak se vyrovnali se svým zaměřením, jak si váží dětí a za žádnou cenu jim nechtějí ublížit. Teprve v té chvíli jsem se skutečně našel a naplno si přiznal, že jsem také pedofil. Zároveň s tím jsem se začal stydět a vyčítat si, jak jsem se sám k dětem choval. Pedofilové

z internetu, kteří děti nezneužívali, se pro mě stali pozitivními vzory a já se rozhodl snažit se být jako oni. Díky tomu jsem postupně zanechal zneužívání druhé z dívek a už nikdy jsem se potom o navázání erotického vztahu s dítětem nepokoušel. Zatčení na základě udání člověka, kterému jsem se v minulosti se vším svěřil, přišlo v době, kdy jsem již dívky nezneužíval.

Připadá mi, že v otázce preventivní osvěty zaměřené na pedofily se toho v současné době dělá málo. Je to škoda, neboť by se prevencí a osvětou podle mě dalo zabránit některým případům pohlavního zneužívání dětí a také zbytečným sebevraždám z důvodu špatného psychického stavu pedofilů. Proto jsem vystoupil na tomto kongresu a podporuji jakékoli snahy o zlepšení osvěty v otázce pedofilie."

Je patrné, že i internetová komunita pedofilů, která je proti jakýmkoliv sexuálním kontaktům s dětmi, může být jiným pedofilům, kteří sebe hledají, ale též i těm, kteří děti zneužívají, prospěšná, a to dokonce natolik, že přiměje nově příchozí členy svého kriminálního jednání zanechat. Důležitým aspektem prevence pohlavního zneužívání dětí ze strany pedofilů je však také osvěta a informovanost veřejnosti a správné používání pojmu pedofilie především v hromadných sdělovacích prostředcích.

V rámci diplomové práce [1] jsme měli možnost nejen kvantitativně vyhodnotit základní životní data, názory a postoje určité malé skupiny pedofilně zaměřených lidí, ale máme také možnost prostřednictvím jejich odpovědí nahlédnout na to, co je trápí, jak vnímají svůj život, možnosti i omezení, které jim jejich odlišně zaměřená sexualita přináší. Je na každém z nás, jaký k těmto lidem zaujmeme postoj. Pokud je budeme odsuzovat předem jen na základě toho, co cítí, nikdy se nám s tím, co cítí, nesvěří. Pokud se nám nesvěří, budou se muset celý život před námi jen přetvařovat, a tím trápit, a nebudeme vědět prakticky nic o tom, co uvnitř sebe prožívají, zda nemají nějaký problém, například se sebeovládáním nebo myšlenkami na sebevraždu. Měli bychom proto mít na paměti: I náš syn, vnuk, kamarád, manžel, soused, partner, známý se může/mohl narodit jako pedofil. I náš syn, vnuk, kamarád, manžel, soused, partner, známý může být respondentem v našem anonymním dotazníkovém průzkumu, jen to o něm nevíme. Co znamená, že je pedofil? Především to, že se bez vlastního přičinění zamilovává do dětí – dívek nebo chlapců, cítí k nim nejenom fyzickou přitažlivost, ale i lásku – pokud je se svou deviací srozuměný, pokud je o ní informovaný, většinou si dobře uvědomuje a ví, že by mohl nevhodným chováním nebo sexuálním kontaktem dítěti ublížit. Z podstaty toho, co cítí a vnímá (dětí se mu líbí, vnímá jejich krásu), dítěti ublížit nechce. Naopak touží tomu dítěti nějak prospět, rozesmát ho, obohatit, mít s ním pozitivní vztah – to pro něj může být životní energií, smyslem života, radostí. Člověk, který si uvědomuje, co všechno by mohl ztratit v okamžiku pokušení, kdyby svým fyzickým touhám podlehl, má velkou motivaci odolávat jakémukoliv pokušení po celou dobu svého života. Měl by však být alespoň minimálně teoreticky připraven – člověk, který ani neví, že má sexualitu zaměřenou směrem k dětem, se může dostat do podobné situace, jako kdybychom zcela neinformovaného neplavce vhodili bez předchozího upozornění do hluboké vody.

Setkal jsem se osobně již s mnoha pedofilně zaměřenými muži. Setkal jsem se dokonce i s rodinami jejich „lásek“ – s maminkami i otci dětí, do kterých se zamilovali, i těch dětí, se kterými jen kamarádí. Dokonce se rodičům svých „lásek“ se svým „problémem“ svěřili. A odsouzeni nebyli. Dokonce naopak, mnozí z rodičů jsou rádi za důvěru, kterou jim dotyčný „rodinný přítel“ projevil. Někteří z nich to dokonce chápou i pozitivně – že si mladý dospělý muž chce na jejich dceru počkat, a nijak jim to nevádí, ba naopak. Čím to je, že takto dokážou reagovat i rodiče dětí? Někteří lidé si možná pomyslí, zda jsou takoví rodiče vůbec psychicky zdraví, když dovolí, aby pedofil mohl kamarádit s jejich dítětem. Většinou je to ale tím, že s dotyčným člověkem měli dobré zkušenosti už z minulosti před svěřením – a ani po svěřením neviděli žádný důvod, proč by měli svůj pohled na něj měnit. Takovým lidem jistě budou dotyční pedofilové vděční, a tím spíš se

budou snažit nezklamat projevenou důvěru. Neboť to je téměř to nejcennější, o co jim může v mezilidských vztazích jít a o co by mohli mávnutím kouzelného proutku přijít, kdyby udělali ve vztahu k dětem nějakou závažnější chybu.

Nikdo z lidí však není bezchybný, takže i pedofil občas chybu ve vztahu k dětem udělat může (ostatně stejně jako my „normální“) – v takovém případě je třeba vždy zvážit skutečné následky toho, co udělal, aby případný trest nebyl zbytečně přehnaný.

Jsou ale známy i případy, kdy pedofil nic špatného neudělal, a přesto byl v podstatě „potrestán“ – bylo mu zakázáno přicházet do kontaktu s dětmi jen na základě toho, že riskoval a nedržel to, co k dětem cítí, v naprostém utajení. Doufám proto, že v tomto smyslu moje diplomová práce nikomu z těch, kteří mi svěřili svoje intimní pocity a zážitky, neublíží. Je to 36 statečných mužů. 36 odvážných lidí, kteří vyplnili můj dotazník a kteří jistě chtěli upřímně ukázat, jak se věci mají. Lidé jsou to sice různí, ale je to jako všude jinde. Přemýšlejme o tom, co se nám svými odpověďmi a myšlenkami snaží sdělit. Ano, nemusíme s některými jejich názory nebo postoji souhlasit, můžeme mít u některých třeba i oprávněné obavy, na druhou stranu i tito lidé mají možnost svoje názory i obecný přístup k některým otázkám praktického života i přístupu ve vztahu k dětem přehodnotit. Stejnou možnost však máme i my ve vztahu k nim.

V souvislosti s podrobným a obsáhlým dotazníkem a uveřejněním odpovědí jednotlivých respondentů mě také napadlo, že někteří pedofilové mohou to, že jsou na veřejnost vynášeny jejich soukromé prožitky, vnitřní myšlenky, i konkrétní aspekty jejich reálných vztahů s dětmi, vnímat negativně, protože to může vést k větší podezřívavosti rodičů, kteří si o konkrétních projevech pedofilů, jejich myšlenkách a názorech, přečtou. Na druhou stranu si myslím, že je důležité ukázat, jak se věci opravdu mají – protože cestu ke změně přístupu veřejnosti k pedofilně zaměřeným spoluobčanům vidíme jediné skrz pravdivé poznání skutečnosti. Že změny nejsou v některých případech úplně snadné, ukazuje např. i snaha astronomů Mikuláše Koperníka a Giordana Bruna, kteří v 16. století tvrdili, na rozdíl od římskokatolické církve, že Země není středem vesmíru. Víme, že Giordano Bruno byl za svůj názor inkvizicí upálen a knihy Mikuláše Koperníka, který tvrdil v podstatě to stejné, byly církví oficiálně zakázány. Od prvního vydání Koperníkových knih trvalo pravdě přes 300 let, než se dostala ke slovu – knihy byly ze seznamu zakázaných děl vyňaty až v roce 1835! Přitom dnes považujeme za zcela samozřejmé, že Země není středem vesmíru [8].

Naštěstí dnes už nehrozí trest smrti upálením, jako to bylo za dob Giordana Bruna. Nicméně lidem, kteří svoje erotické zaměření k dětem přijali za své a netají se s ním za každou cenu, ale i lidem, kteří se těchto lidí zastávají a svým způsobem je obhajují, mohou určité komplikace vzniknout. Doufám proto, že data získaná při tvorbě diplomové práce povedou k větší vzájemné otevřenosti a naslouchání z obou stran pomyslných barikád, abychom nakonec vskutku zjistili, kde se pravda skutečně nachází.

Je také třeba si uvědomit, že lidé s odlišnými sexuálními preferencemi dnes a denně dál přicházejí na svět. Nejdříve jsou malými miminky, nad kterými se rozplýváme v kočárku, hrajeme si s nimi, přejeme jim jen to nejlepší a aby v životě zažili co nejméně těžkostí. Pak začnou chodit do školky, později do školy, a stále to mohou být roztomilí kluci a holčičky, kteří svým rodičům dělají jen radost. Přejede ale puberta a mladý jedinec si najednou začne všimnout, že se mu líbí něco, na co ho nikdo předtím neupozorňoval, že se mu může líbit. Začne se u něj rozvíjet sexualita – v masturbačních fantaziích se zcela přirozeně objeví osoby, na něž je jeho sexuálně motivační systém nastaven. Může mít výčitky svědomí, zároveň ví/cítí, že se s tím nemůže nikomu svěřit – bojí se odsouzení, protože sám vnímá, jak společnost podobné jednání, které si představuje ve fantaziích, tvrdě odsuzuje. Reálně ale nechce nikomu ubližovat, byl tak vychováván a není pro něj představitelné, aby realizoval to, co si ve chvílích vlastního sebeuspokojování v mysli představuje. Zároveň vnímá, že se mu děti mimořádně líbí, že cítí radost, štěstí a naplnění, pokud s nimi může navazovat vztahy – kamarádit. Děti ho obvykle mají rády a lidé si ho

cení: „*On to s dětmi umí.*“ V jeho mysli však panují pochybnosti: „*A řekli by to stejné, i kdyby věděli, co ve skutečnosti k dětem cítím?*“ Tou skutečností je erotická přitažlivost. Když se pak naskytne příležitost mít nějakého staršího důvěrného kamaráda, tehdy možná úplně poprvé zapřemýšlí, jestli by se mu s tou skutečností nesevěřil. Zároveň se ale strašně bojí. Čeho? Odsouzení. Za co? Za to, že se mu líbí děti. Doteď se jej lidé nebáli – začnou se ho bát, když se jim svěří? Nebylo by tedy lepší se těm lidem nikdy nesevěřovat? Ale to by znamenalo celou dobu hrát před nimi hru na přetvářku...

Zřejmě si ani pořádně neuvědomujeme, co takový člověk může zažívat při uvažování o možnostech a východiscích, které má. Avšak nezapomeňme: Odsoudit je vždy snadnější než snaha pochopit a milovat člověka takového, jaký je. (Citováno ze závěru 2. kapitoly diplomové práce [1].)

Kontakt na autora: karelzak@kazaweb.cz

Použitá literatura:

- [1] ŽÁK, Karel. *Život a pocity nekriminálních pedofilů: diplomová práce*. Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, Katedra výchovy ke zdraví. Brno, 2012, 135 stran. Vedoucí diplomové práce: PhDr. Mgr. Jitka Reissmannová, Ph.D. Dostupné na internetu: <http://is.muni.cz/th/174448/pedf_m/>.
- [2] ČEPEK. *Československá pedofilní komunita – informační web o pedofilii* [online]. 2012. Dostupné na internetu: <<http://www.pedofilie-info.cz>>.
- [3] WILSON, G. D., COX, D. N. *The Child-Lovers: A Study of Paedophiles in Society*. Peter Owen Publishers, 1983. ISBN 0-7206-0603-9. Dostupné na internetu: <http://www.ipce.info/host/wilson_83/>.
- [4] VOGT, Horst. *Pedophilia: The Leipziger Study of the Social and Psychical Situation of Pedophilic Men*. Anglický překlad originálu: Pädophilie: Leipziger Studie zur gesellschaftlichen und psychischen Situation pädophiler Männer. Pabst Science Publishers, Lengerich, 2006. ISBN 978-3-89967-323-4. Dostupné na internetu: <http://www.ipce.info/host/vogt/vogt_content.htm>.
- [5] ŽÁK, Karel. *Rizikové situace* [online]. Citace kapitoly z diplomové práce. 2012. Dostupné na internetu: <<http://www.pedofilie-info.cz/odborna-knihovna/rizikove-situace/>>.
- [6] TOMANOVÁ, L. *Diagnóza: sexuální deviant*. Reportáž z PL Havlíčkův Brod, rozhovor s Želmírou Herrovou. In: Reflex 45/2009, 5. 11. 2009. Dostupné na internetu v placené zóně: <<http://www.reflex.cz/Clanek37999.html>>, nebo bezplatně: <<http://www.regresniterapie.com/blog/clanky/diagnoza-sexualni-deviant/>>.
- [7] KUBA. *Příběh toho, co zneužíval*. Série článků, 2012. Dostupné na internetu: <<http://www.pedofilie-info.cz/pribehy-pedofilu/zpoved-toho-co-zneuzival-cast-1-priciny-zneuzivani/>>. Kontakt na autora: flarnytryl@gmail.com
- [8] WIKIPEDIE, otevřená encyklopedie. Jednotlivé články:
Giordano Bruno [online]. Poslední aktualizace 10. 4. 2012 14:55 [cit. 20. 4. 2012]. Dostupné na internetu: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Giordano_Bruno>.
Heliocentrismus [online]. Poslední aktualizace 9. 3. 2012 17:27 [cit. 20. 4. 2012]. Dostupné na internetu: <<http://cs.wikipedia.org/wiki/Heliocentrismus>>.

Mikuláš Koperník [online]. Poslední aktualizace 11. 4. 2012 9:57 [cit. 20. 4. 2012].

Dostupné na internetu:

<http://cs.wikipedia.org/wiki/Mikul%C3%A1%C5%A1_Kopern%C3%ADk>.